

ANGELJČEK

otrokom prijatelj, učitelj in voditelj.

(Priloga Vrtecu.)

Št. 2.

Ljubljana, dné 1. februarija 1898. VI. tečaj.

Prvo sv. obhajilo.

2. Dobri otroci so zelo hrepeneli po prvem svetem obhajilu.

Ekega dné so privedle pobožne matere svoje otroke k Jezusu, da bi roke na nje pokladal in molil nad njimi. Ker je bil Jezus že útrujen, učenci niso hoteli otrok pustiti k njemu in so jih odganjali. Zavoljo tega je bil Jezus nad njimi nejevoljen in je rekel: „Pustite otročiče k meni in nikar jim ne branite, zakaj takih je nebeško kraljestvo.“ In Jezus je poklical k sebi otroke, jih objemal, roke na nje pokladal in jih blagoslavljal.

Srečni so bili otročiči, ki so jih objemale svete roke Zveličarjeve. Silno jim je koristil blagoslov Sina božjega. Kakor spomladi namoči gorak dež zemljo, in povsod začno poganjati koreninice in ozelené polja in travniki, tako je napolnil Zveličarjev blagoslov mlada srčeca teh otrok, ki so bili potem dobri in pobožni.

Veliko srečnejši si pa ti, otrok, ki se pripravljaš na prvo sv. obhajilo. Jezus ne bode le rok nate položil, ne bo te samo blagoslovil, on sam pride k tebi, on se ti daruje pri sv. obhajilu. Oj, to bo zate presrečen, prevesel dan!

1. Kako so se veselili pobožni otroci tega dne. **Sv. Janez Berhmans** kar čakati ni mogel prvega sv. obhajila. Neki praznik je bil zjutraj zgodaj pri sv. maši. Veliko ljudij je šlo k sv. obhajilu. Ko jih vidi, kako drug za drugim pristopajo k mizi Gospodovi in prejemajo Jezusa, vname se v njegovem srcu neizrečno hrepenenje po nebeškem Zveličarju. Kar vleče ga nekaj, da bi šel tudi za drugimi. Srce mu utriplje, oko žari. Zdaj se mašnik obrnejo in kažejo sv. hostijo, rekoč: „Glejte Jagnje božje, ki odjemlje grehe sveta.“ Želje po Jezusu se malemu Janezu vedno glasneje oglašajo; komaj se jim ustavlja in le s silo ostane še na svojem mestu. Ljubemu Jezusu v sv. zakramentu je bilo gotovo všeč tako živo hrepenenje. Navda mu tudi misel, naj gre k spovedniku in jih prosi, da bi ga kmalu pustili k sv. obhajilu. Njegova prošnja je bila uslišana.

2. Prav srčno je hrepenela po prvem sv. obhajilu že v zgodnji mladosti **sv. Marija Magdalena Paciška**. Tistih dnij, ko je bila njena mati pri svetem obhajilu, se je posebno veselila. Vsedala se je blizu njih in kar ni se mogla odstraniti. Čutila je, da so mati prejeli zjutraj ljubega Jezusa.

3. Prav tako hrepenenje po sv. obhajilu je imela **pobožna Julika**, ki je prav svetniško živela pred nedavnim časom v Slovenskih goricah na Štajerskem. Ko se je pripravljala za najlepši dan svojega življenja, rekli so gospod katehet: „Nikdo ne pojde k prvemu sv. obhajilu, kdor ne bode znal vsega, kar je v katekizmu o sv. Rešnjem Telesu.“ Julika se je natanko vsega naučila. Kadar so prišli gospod v šolo, svetile so se ji oči, in morali so jo kaj prašati, da ji niso skazili nedolžnega veselja. Kolikorkrat je prišla Julika iz šole, vselej je razlagala materi in očetu, kar so gospod kaplan novega povedali o presvetem zakramentu; kadar je prišla do konca, začela je v otroški

priprostosti znova praviti. Modri stariši se pa niso naveličali poslušati, kar je otrok govoril, in so rekli, naj le zvesto poslušá nauk, da jo bodo gospod katehet pustili k sv. obhajilu. — „Bela nedelja, ljubi moj oče, kdaj bode bela nedelja, dan mojega prvega sv. obhajila? Kako dolgo je še do bele nedelje?“ tako je Julika tolikokrat prašala, da so ji oče komaj utegnili odgovarjati. Slednjič je prišel presrečni dan.

Veséli se otrok, tega dne. Čaka te sreča, kakoršne dozdej še nisi bil deležen.

3. Pobožni otroci so se skrbno pripravljali za prvo sv. obhajilo.

1. V svojem dvanajstem letu je prišel sv. *Alojzij* v Breščijo, da bi prejel blagoslov sv. škofa Karola Boromeja. Skofu se je mladi Alojzij, ki mu je odsevala nedolžnost iz obraza, jako prikupil. Prašajo ga, ali je že bil pri sv. obhajilu. Ko zvedó, da še ni prejel Zveličarja, poučé ga, kako naj se začne pripravljati za imenitni čas. Potem mu obljubijo, da mu bodo sami dali prvič Jezusa v sv. zakramentu.

Sv. Alojzij je natanko vse storil, kar so mu škof ukazali. Prav skrbno se je začel pripravljati za najlepši dan svojega življenja. Natanko si je izprašal vest, ali ni morda kaj v njegovem srcu, kar bi ne bilo dopadljivo presvetemu Zveličarju. Šel je potem k sv. spovedi in se z obilnimi solzami obtožil svojih malih pregreškov. Zadnje dni je mislil in govoril le o najsvetejšem zakramentu.

2. „Glejte, Marija gre, da me odpelje v nebesa; glejte, kako je lepa!“ govorila je *Malvina D' Connor*, ki je v dvanajstem letu 26. oktobra 1835. sladko v Gospodu zaspala. Kako skrbno se je pripravljala ta otrok za prvo sv. obhajilo! Učiteljice so jo opozorile na nekatere napake, da je nagnjena k lenobi, da je zamerljiva in nepotrpežljiva. Precej je začela odpravljati te napake. Vsak dan si je izprašala vest; na koncu tedna je primerjala število napak s številom prejšnjega tedna, da je videla, koliko se je poboljšala.

Ljubi Bog je obilno poplačal njeno prizadevanje. Število pregreškov se je manjšalo od tedna do tedna. Srčno žalost je občutila nad svojimi grehi. Ko je pri pouku slišala, kaj je greh, hotelo ji je srce žalosti počiti.

Da je slabo nagnenje toliko lažje premagovala, nalagala si je malo za ta jevanje. Prosila je stariše, da je smela zjutraj bolj zgodaj vstati ali pri jedi si kaj pritrpati.

Posebno goreče pa je molila in prosila božje pomoči. Kadarkoli je mogla, je šla v cerkev, obiskat sv. Rešnje Telo. Akoravno je bila bolehná, ni nikdar zamudila sv. maše; tako pobožna je bila pri sv. daritvi, da je večkrat točila solze, zlasti, kadar so mašnik obhajali.

3. V neki delavski družini so dali mati malemu *Francku*, ki se je pripravljá za pryó sveto obhajilo, vsak dan kos kruha in še 2 krajcarja, da bi si opoldne kupil sadja; v šolo je bilo daleč in Francek opoldne ni hodil domov. Deček je vselej opoldne pojedel kruh, za denar pa ni kupoval sadja, ampak je shranjeval krajcarje. Kar najdejo neki dan mati shranjeno svotico. Prestrašijo se, pokličejo sinčka in ga vprašajo: „Odkod imaš denar? Pa ga vsaj nisi kje vzel?“ „Ne, mati, denar je moj; shranil sem vsak dan dva krajcarja, ki ste mi ju dali za sadje.“ „In zakaj to?“ prašajo mati. „Na dan prvega sv. obhajila bi rad dal denar za odkup jednega poganskega otroka, ki bi bil krščen na moje ime in bi za me molil. Ako bi kaj ostalo, prosil bi gospoda župnika, naj dajo to najbolj ubožnemu otroku izmej prvoobhajancev in potem naj ga tudi odločijo, da bodeva skupaj šla k prvemu svetemu obhajilu.“ — Mati se niso mogli solz zdržati. Kako ljuba pa je bila taka priprava šele nebeškemu Zveličarju!

